

Sygn. akt I ACa 147/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Cesarz

Sędziowie: SA Joanna Walentkiewicz – Witkowska

SO (del.) Elżbieta Zalewska - Statuch (spr.)

Protokolant: stażysta Paulina Działońska

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2017 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **PROKURA Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.**

przeciwko **I. C.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 12 sierpnia 2016 r. sygn. akt X GC 311/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1 i 3 w ten sposób, że:

a) w punkcie 1 oddala powództwo co do kwoty 132.373,32 (sto trzydzieści dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt trzy 32/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 lutego 2016 r.;

b) uchyla punkt 3;

II. zasądza od PROKURA Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. na rzecz I. C. kwotę 7.217 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

III. nakazuje pobrać od PROKURA Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego

we W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 6.619 (sześć tysięcy sześćset dziewiętnaście) zł tytułem nieuiszczonej opłaty od apelacji.

Sygn. akt I ACa 147/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2016 roku Sąd Okręgowy w Łodzi

X Wydział Gospodarczy w sprawie sygn. akt XGC 311/16 z powództwa PROKURA Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. przeciwko I. C. o zapłatę zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 132

373,32 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, umorzył postępowanie w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach procesu.

Rozstrzygnięcie Sądu zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:

W dniu 23 kwietnia 2008 roku między pozwanym A. C.,

a Bankiem (...) S.A. została zawarta umowa o kredyt na działalność gospodarczą nr (...), na podstawie której bank zobowiązał się udzielić pozwanemu kredytu w wysokości 120 000 zł, na warunkach określonych w umowie i regulaminie z przeznaczeniem na finansowanie bieżącej działalności kredytobiorcy.

W umowie określono wysokość odsetek z tytułu wykorzystania kredytu oraz wysokość odsetek od kredytu przeterminowanego. Kredyt przeterminowany oprocentowany był wg zmiennej stawki, odpowiadającej trzykrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Zgodnie z § 7.05 umowy kredytobiorca wyraził zgodę na dokonanie przez bank przelewu wierzytelności z tytułu umowy na osoby trzecie.

Dodatkowo kredytobiorca w zakresie roszczeń banku z tej umowy poddał się egzekucji prowadzonej na podstawie bankowego tytułu wykonawczego, wystawionego w trybie art. 97 ust. 1-2 ustawy Prawo Bankowe do kwoty 240.000 zł.

W dniu 2 września 2010 roku na podstawie ksiąg Banku (...) SA

we W. został wystawiony przeciwko pozwanemu i jego małżonce A. B. Tytuł Egzekucyjny nr (...) z tytułu umowy kredytowej

na kwotę 76.611,89 zł należności głównej, obejmującej kapitał (73.226,19 zł), odsetki umowne (3.385,70 zł) oraz kwotę kosztów i upomnień (120 zł).

W dniu 25 kwietnia 2012 roku Bank złożył wniosek w Sądzie Rejonowym w Płocku o nadanie klauzuli wykonalności B. Tytułowi Egzekucyjnemu.

Postanowieniem z dnia 11 maja 2012 roku Sąd Rejonowy w Płocku, I Wydział Cywilny nadał klauzulę wykonalności B. Tytułowi Egzekucyjnemu.

Postępowanie egzekucyjne wszczęte na wniosek Banku na podstawie tego tytułu zostało umorzone postanowieniem wydanym w dniu 6 marca 2013 roku przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Płocku, J. K., sygn. akt KM 1676/12.

W dniu 15 maja 2013 roku został wystawiony wyciąg z ksiąg rachunkowych Banku (...) S.A nr (...) wskazujący, że pozwany na dzień 15 maja 2013 roku ma zadłużenie wobec banku w wysokości 112.515,40 zł, obejmujące kapitał w kwocie 73.226,19 zł, odsetki umowne w kwocie 3.385,70 zł, odsetki z tytułu opóźnienia w kwocie 35.454,90 zł i kwotę kosztów wezwań i upomnień wynoszącą 448,61 zł.

W dniu 25 czerwca 2013 roku pomiędzy Bankiem (...) SA a powodem Prokura Niestandardowym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. została zawarta umowa sprzedaży powodowi wierzytelności objętej umową kredytową z dnia 23 kwietnia 2008 roku zawartą między Bankiem, a pozwanym.

Pismem z dnia 22 stycznia 2016 roku powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w kwocie 133.040,80 zł do 28 stycznia 2016 roku lub podpisania porozumienia ratalnego.

W dniu 2 lutego 2016 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/79/441/ (...) W- (...) stwierdzający wysokość zobowiązania pozwanego z umowy o kredyt nr (...) z dnia 23 kwietnia 2008 roku wg stanu na dzień wystawienia wyciągu w kwocie 132.746,67 zł. Wskazano, że na kwotę wymagalnego zadłużenia składają się: kwota 73.226,19 zł z tytułu należności głównej oraz kwota 59.520,48 zł z tytułu odsetek.

Pozwany nie uiszczył na rzecz powoda żądanej pozwem należności.

Powód - Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. jest wpisany do rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie VII Wydział Cywilny Rejestrowy pod numerem (...) 211. Reprezentowany jest przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A z siedzibą we W. wpisane do rejestru przedsiębiorców prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu, VI Wydział Gospodarczy KRS, za numerem KRS (...).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanym w dniu 4 marca 2016 roku Sąd Okręgowy w Łodzi, X Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 1 kwietnia 2016 roku pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając orzeczenie w całości. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia z uwagi na upływ trzyletniego terminu przedawnienia roszczeń związanych z działalnością gospodarczą.

W ocenie pozwanego powód nabywając wierzytelność nie mógł skorzystać z przerwy przedawnienia, jaką spowodował wniosek Banku (...) S.A o wszczęcie egzekucji. Upływ trzyletniego terminu przedawnienia nastąpił - licząc od dnia wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności na rzecz Banku (...) S.A w dniu 12 maja 2015 roku. Pozew wniesiony został w dniu 5 lutego 2016 roku, a więc po upływie terminu przedawnienia. Powód nie udowodnił też, że przysługuje mu roszczenie dochodzone pozwem, nie załączył dokumentów na potwierdzenie istnienia tego roszczenia oraz jego wysokości, nie wykazał, że nabył wierzytelność.

W piśmie procesowym z dnia 2 maja 2016 roku powód cofnęła powództwo o kwotę 373,35 zł, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 132 373,32 zł, na którą składa się: 72 226,19 zł z tytułu należności głównej oraz 59 147,13 zł odsetek, w tym 3 385,70 zł odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela za okres od dnia 31 marca 2010 roku do 1 września 2010 roku, 35 454,90 zł odsetek od zadłużenia przeterminowanego, naliczonych przez pierwotnego wierzyciela od kwoty 73 226,19 zł od dnia 2 września 2010 roku do dnia 25 czerwca 2013 roku, 1 239,63 zł odsetek ustawowych od zadłużenia przeterminowanego od kwoty 3 385,70 zł za okres od dnia 2 września 2010 roku do dnia 25 czerwca 2013 roku oraz 19 066,90 zł odsetek naliczonych przez powoda od kwoty należności głównej od dnia cesji wierzytelności, tj. od dnia 25 czerwca 2013 roku do dnia 2 lutego 2016 roku.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał powództwo za zasadne w oparciu o art. 509 kc, art. 118 kc, art. 123 kc i art. 124 kc.

Sąd wskazał, że pozwany nie spłacił kredytu, a zatem powód jako następca prawny Banku (...) SA we W. – dotychczasowego wierzyciela – był uprawniony do wystąpienia z roszczeniem na podstawie art. 509 § 1 i 2 kc. Powód, przedkładając umowę sprzedaży z dnia 25 czerwca 2013 roku wraz z wyciągiem załącznika, poświadczonymi za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika - radcę prawnego, udowodnił, że doszło do skutecznego przejścia wierzytelności na jego stronę. Pozwany zaprzeczając prawdziwość tych dokumentów, okoliczności tej nie udowodnił.

W ocenie Sądu w wyniku przelewu wierzytelności następuje tylko zmiana osoby, względem której dłużnik jest zobowiązany. Nie dochodzi natomiast do zmiany przedmiotu świadczenia, ani też zmiany podstawy prawnej świadczenia. Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko pozwanemu, a postanowieniem z dnia 11 maja 2012 roku nadano temu tytułowi klauzulę wykonalności. Z wniosku pierwotnego wierzyciela prowadzone było postępowanie egzekucyjne, które nie doprowadziło do wyegzekwowania należności.

Wobec treści umowy kredytu, stanowiącej dowód istnienia i wysokości roszczenia,

jak i treści bankowego tytułu egzekucyjnego, wystawionego w oparciu o art. 96 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe Sąd nie uznał zarzutu pozwanego, dotyczącego nieudowodnienia przez powoda wysokości roszczenia. Powołując się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2009 roku sygn. akt III CZP 90/09 Sąd wskazał,

że w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu badaniu podlegają nie tylko przesłanki z art. 786² kpc, ale także to czy dokument przedłożony przez bank spełnia wynikające z przepisów prawa bankowego przesłanki ważności i skuteczności bankowego tytułu egzekucyjnego, a nadto inne wymogi, które dotyczą każdego tytułu egzekucyjnego.

Sąd uznał, że pozwany w sposób lakoniczny podniósł zarzuty co do wysokości roszczenia, ponieważ po złożeniu przez powoda dokumentów w postaci umowy kredytu, bankowego tytułu egzekucyjnego, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności

i dokumentów, potwierdzających prowadzenie postępowania egzekucyjnego z wniosku pierwotnego wierzyciela, a także po przedstawieniu składników roszczenia dochodzonego pozwem, pozwany nie ustosunkował się do tych dowodów. Należało zatem w oparciu

o przepis art. 230 k.p.c. uznać twierdzenia powoda za przyznane, zwłaszcza że pozwany nie zakwestionował sposobu naliczenia i wysokości odsetek od należności wynikającej

z bankowego tytułu egzekucyjnego, ani nie podniósł zarzutu spełnienia świadczenia. Wysokość skapitalizowanych odsetek nie przekracza natomiast wysokości odsetek wynikających z umowy łączącej pozwanego z bankiem i wysokości odsetek maksymalnych.

Na marginesie Sąd dodał, że choć złożony do akt sprawy wyciąg z ksiąg rachunkowych PROKURA Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c., stanowiąc dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie, natomiast przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U 2014 r., poz. 157, j.t.) wprost pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilny, to jednak strona powodowa pozostałymi - przedłożonymi i wskazanymi wyżej dowodami z dokumentów - zdołała wykazać istnienie dochodzonego przez nią roszczenia.

W ocenie Sądu dotychczasowa sytuacja prawna dłużnika została utrzymana pomimo przelewu wierzytelności na rzecz podmiotu, który nie jest bankiem. W konsekwencji pozwanemu przysługiwał wobec nabywcy wierzytelności zarzut przedawnienia na takich samych warunkach, jakie przysługiwałyby mu wobec banku, z którym wiązała go umowa kredytowa.

Sąd nie uwzględnił zarzutu przedawnienia roszczenia. Odwołując się do poglądów doktryny i orzecznictwa – Sąd wskazał, iż samo wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego nie przerywa przedawnienia roszczenia, albowiem nie stanowi czynności podjętej przed Sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju i nie jest też przedsięwzięte bezpośrednio w celu dochodzenia ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, jednakże taki skutek wywołuje już wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, gdyż złożenie wniosku stanowi warunek konieczny skutecznej egzekucji.

Sąd wskazał, że bieg terminu przedawnienia roszczenia został po raz pierwszy przerwany poprzez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w sprawie I Co 1679/12, to jest w dniu 25 kwietnia 2012 roku, po czym termin ten rozpoczął bieg na nowo od daty uprawomocnienia się tego postanowienia.

Kolejnym zdarzeniem, które przerwało bieg przedawnienia roszczenia stało się także złożenie w dniu 26 lipca 2012 roku wniosku o wszczęcie egzekucji na podstawie tego tytułu. On również wywołał skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym, gdyż pochodził od wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł egzekucyjny na rzecz którego temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Sąd zaznaczył, że

bieg przedawnienia przerwany na skutek wszczęcia egzekucji biegnie na nowo od daty prawomocnego umorzenia egzekucji. Zatem w sytuacji

w której postanowieniem z dnia 6 marca 2013 roku Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanemu, prowadzone w oparciu o tytuł wykonawczy, należało przyjąć, że pozew wniesiony do Sądu w dniu 5 lutego 2016 roku został złożony w dacie kiedy roszczenie nie było jeszcze przedawnione.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 69 Prawa bankowego i art. 509 § 1 i 2 k.c, sąd zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 132 373,32 zł, na którą złożyła się: kwota 73 226,19 zł z tytułu kapitału (niespłacona kwota należności głównej) oraz kwota 59 520,48 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

O odsetkach należnych powodowi od daty wytoczenia powództwa orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c i art. 482 § 2 k.c.

W zakresie w jakim powód cofnął pozew Sąd umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c., uznając że cofnięcie pozwu w części nie było sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego ani nie zmierzało do obejścia prawa.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. k. p. c, obciążając pozwanego w całości kosztami procesu poniesionymi przez powoda, gdyż powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania (tylko w zakresie cofniętego pozwu).

Z rozstrzygnięciem Sądu nie zgodził się pozwany, który zaskarżył orzeczenie w części tj. co do pkt I i III i wyrokowi temu zarzucił naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażające się w sprzecznym w zasadami logicznego wnioskowania i zasad doświadczenia życiowego braku wszechstronnego rozważenia materiału polegające na uznaniu przez Sąd, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu podczas gdy bieg terminu przedawnienia wskutek działań podjętych przez poprzedniego wierzyciela nie uległ przerwaniu, co skutkowało tym, że w dacie wniesienia pozwu wierzytelność była przedawniona, co miało istotny wpływ na wynik sprawy;

2. art. 509 § 2 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 124 § 2 k.c., polegające na błędnym uznaniu, iż wraz z przejściem wierzytelności na Powoda przysługuje mu dobrodziejstwo w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia poprzez dokonane czynności skutkujące ich przerwaniem przez poprzedniego wierzyciela (bank), podczas gdy powód jako nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, co doprowadziło do błędnego uznania przez Sąd I instancji, iż roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu przed dniem wniesienia pozwu do tutejszego Sądu.

3. art. 231 k.p.c. polegające na dokonaniu ustaleń faktycznych sprzecznych z ustaleniami faktycznymi dającymi się wyprowadzić w sposób logiczny, spójny i konsekwentny z innych ustalonych faktów i uznaniu, że czynności podjęte przez poprzedniego wierzyciela skutkujące przerwaniem biegu terminu przedawnienia nastąpiły także w stosunku do powoda jako nabywcy wierzytelności.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części zasądzającej na rzecz powoda łącznej kwoty 132 373,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi poprzez oddalenie powództwa co do tej kwoty i odsetek ustawowych, a także o zmianę zaskarżonego wyroku w części III poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w tym także kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona.

Zarzucone przez skarżącego uchybienie przepisom prawa materialnego zostało powołane zasadnie, natomiast w odniesieniu do zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc i 231 k.p.c. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów oraz uznaniu za skuteczne w stosunku do powoda czynności podejmowanych przez poprzedniego wierzyciela, a w konsekwencji uznania, że roszczenie nie uległo przedawnieniu wskazać należy, iż takie ich sformułowanie oznacza, że w istocie także dotyczą one sfery prawa materialnego. W takim zatem zakresie apelujący niewłaściwie wywodzi o możliwości badania prawidłowości zastosowanych norm prawa materialnego również poprzez odwołanie się do przepisów procesowych.

Rację ma jednak pozwany, że żądanie pozwu nie powinno podlegać uwzględnieniu z uwagi na skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia.

Sąd Okręgowy oparł zaskarżone orzeczenie wprost na treści art. 509 kc bez uwzględnienia szeregu istotnych okoliczności, które różnicują sytuację prawną nabywcy wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.

Takie stanowisko nie znajduje podstaw w świetle interpretacji norm prawnych dotyczących umorzenia postępowania egzekucyjnego, jak również przepisów materialnoprawnych regulujących przedawnienie roszczeń.

Uwadze Sądu uszło, że ustawodawca - stwarzając bankom możliwość uzyskania zaspokojenia roszczenia w uproszczonym trybie poprzez przyznanie im uprawnienia

do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego i po nadaniu klauzuli wykonalności wszczęcia na ich podstawie postępowania egzekucyjnego w oparciu o obowiązujące do dnia 27 listopada 2015 r. przepisy art. 96-98 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 128), które zostały uchylone art. 1 ust. 4 ustawy z dnia

25 września 2015 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.

z 2015 r., poz. 1854) - dopuścił do zróżnicowania sytuacji podmiotów uczestniczących

w obrocie prawnym w sposób, który nie stanowi jego nadmiernego ograniczenia, lecz jest wynikiem koniecznego z punktu widzenia zasad praworządności wymagania, że wyjątkowe uprawnienia banku do uzyskiwania tytułu egzekucyjnego poza sądowym postępowaniem rozpoznawczym nie mogły być interpretowane rozszerzająco.

Przede wszystkim przypomnieć należy, iż uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (zobacz: uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r. Nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r. Nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania

art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie

art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Z racji następstwa prawnego wynikającego z przelewu wierzytelności, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot.

To z kolei oznacza, że skutki w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym wiążące się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego mogą odnosić się tylko do występujących w tym postępowaniu podmiotów

i tego tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona. Inne podmioty, w tym nabywca wierzytelności, nie mogą z nich korzystać.

W sprawie należało zatem przyjąć, iż po umorzeniu postępowania egzekucyjnego przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo, zgodnie z art. 124 k.c., ale wyłącznie w tych samych, wynikających z tytułu wykonawczego granicach podmiotowych.

Skoro powód - nie będący bankiem - nie może korzystać z bankowego tytułu egzekucyjnego, gdyż wyłączone zostało jego uprawnienie do uzyskania klauzuli wykonalności, to brak jest podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, w której uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już wierzyciel, inny niż wymieniony w tytule wykonawczym.

Taki sposób wykładni występującego w tej sprawie zagadnienia prawnego znajduje potwierdzenie w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (zobacz: uchwały SN z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005, nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, OSNC 2017, nr 5, poz. 55, wyrok z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14, OSNC 2015, nr 12, poz. 145)

W powyższych orzeczeniach Sąd Najwyższy konsekwentnie potwierdza, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). Wskazuje, że zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. przerwanie biegu przedawnienia następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, iż są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy przedawnienia wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule wykonawczym, nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności, lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana.

Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności.

Nie można również pomijać, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy niebędącemu bankiem miałyby służyć nie do egzekwowania, lecz do dochodzenia roszczenia. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo.

Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może się powoływać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem.

Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzić powinna do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób niż w nim wskazane, z wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku,

to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy niebędącego bankiem.

Z tego względu powód jako nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może skutecznie powoływać się na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wnioskiem cedenta -banku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Za Sądem Najwyższym należy także dodać, że takie stanowisko nie narusza zasady wynikającej z art. 513 § 1 k.c., cesjonariusz bowiem uzyskuje w chwili przelewu wierzytelność w takim kształcie materialnoprawnym, w jakim przysługiwała ona cedentowi. Nie może jedynie korzystać z przysługujących bankowi - cedentowi indywidualnych, wyjątkowych przywilejów dotyczących egzekucji wierzytelności, ani z ich skutków.

Jeśli zatem pozew w niniejszej sprawie wniesiono w dniu 1 kwietnia 2016 r., a więc po upływie trzyletniego terminu przedawnienia, którego bieg nie został przerwany ze skutkiem prawnym dla nabywcy wierzytelności to pozwany miał prawo uchylić się od zaspokojenia dochodzonego roszczenia zgodnie z art. 117 § 2 k.c. w związku z art.118 kc.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji, zmieniając zaskarżony wyrok przez oddalenie powództwa na mocy art. 386 § 1 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w myśl art. 98 i art. 99 k.p.c.

w zw. z art. 108 § 1 kpc i w zw. z art. 391 § 1 kpc, obciążając nimi w całości stronę powodową, jako stronę przegrywającą proces. Powód został zobowiązany do zwrotu poniesionych przez pozwanego w tym postępowaniu kosztów, na które złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika procesowego ustanowionego w tym postępowaniu po raz pierwszy w wysokości 7 217 zł. Wysokość wynagrodzenie określono w myśl § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz.1804).

O pobraniu od przegrywającego powoda na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczonej opłaty od apelacji orzeczono na mocy art.113 ust.1 uksc w zw. z art. 98 kpc.